# ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ε 17 ΙΟΥΝΙΟΥ 1927 ΑΡΙΘ. 25


## ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ ΛΩΖΑΝΝΗΣ

Β΄.

Κατὰ τὰς ἤδη γενομένας δηλώσεις συμμετοχῆς εἰς τὸ Συνέδριον θὰ λάβωσι μέρος 500 περίπου ἀντιπρόσωποι τῶν διαφόρων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Οἰκουμένης. Αἱ ἀντιπροσωπευθησόμεναι Ἐκκλησίαι, ἢ μᾶλλον αἱ τούτων σπουδαιότεραι εἶνε αἱ ἑξῆς. Αἱ ἐπισκοπιαναὶ Ἐκκλησίαι Ἀμερικῆς, Ἀγγλίας, Καναδᾶ καὶ τῶν ἀγγλικῶν ἀποικιῶν· αἱ ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι Κ)πόλεως, Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων, Κύπρου, Ἑλλάδος, Σερβίας, Ρωσσίας, Γεωργίας, Ρουμανίας, Ρωσσίας καὶ Βουλγαρίας· οἱ Βαπτισταὶ τῆς Ἀμερικῆς, τῆς Ἀγγλίας καὶ τῶν ἀποικιῶν· ἡ νέα Τσεχοσλοβακικὴ Ἐκκλησία· οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ Ἀμερικῆς, Ἀγγλίας καὶ Ἀποικικῆς· οἱ Λουθηρανοὶ τῆς Ἀμερικῆς, Νορβηγίας, Σουηδίας, Οὐγγαρίας, Σλοβακίας, Ἐσθονίας, Λιθουανίας καὶ Γερμανίας· ἡ μεθοδιστικὴ ἐπισκοπικὴ Ἐκκλησία Ἀμερικῆς καὶ Ἀγγλίας· ἡ μεθοδιστικὴ προτεσταντικὴ Ἐκκλησία Ἀμερικῆς, Ἀγγλίας καὶ Ἀποικιῶν· οἱ Μοραβοὶ ἀδελφοὶ Ἀμερικῆς καὶ Ἀγγλίας· αἱ πρεσβυτεριαναὶ Ἐκκλησίαι Ἀμερικῆς, Ἀγγλίας Ἀποικιῶν, Γερμανίας, Ἑλβετίας, Γαλλίας καὶ Οὐγγαρίας. Ἐπίσης διάφοροι ἄλλαι Ἐκκλησίαι Ἀμερικῆς, Ἰνδιῶν, Εὐρώπης, Ἀφρικῆς, Αὐστραλίας καὶ Ἄπω Ἀνατολῆς.

Ἐκ τῶν διαφόρων τοῦ ἐσωτερικοῦ κανονισμοῦ τοῦ Συνεδρίου καὶ τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ διατάξεων αἱ σπουδαιοτέραν σημασίαν ἔχουσαι εἶνε αἱ ἑξῆς:

«α.΄) Οἱ ἐν τῷ Παγχρ. Συνεδρίῳ ἀντιπρόσωποι τῶν Ἐκκλησιῶν δὲν ἔχουσι τὴν δύναμιν τοῦ δεσμεύειν τὰς Ἐκκλησίας των διὰ λόγου ἢ ψήφου. Αἱ ἀποφάσεις τοῦ Συνεδρίου (ἐὰν τοῦτο καταλήξῃ εἰς ἀποφάσεις) οὐδεμίαν Ἐκκλησίαν ἐν αὐτῷ ἀντιπροσωπευομένην θὰ δεσμεύσωσιν, θὰ μεταβιβασθῶσι δὲ εἰς πάσας τὰς Ἐκκλησίας πρὸς ἀδέσμευτον μελέτην.

β.΄) Ἡ ἐφ᾽ ἑνὸς ἑκάστου θέματος συζήτησις θὰ ἀναφέρηται κατ᾽ εὐθεῖαν εἰς τὰς ἐν τῇ ἡμερησίᾳ διατάξει ἀναγραφομένας προτάσεις.

γ.΄) Περὶ τῆς περαιτέρω συζητήσεως προτάσεώς τινος, ἀρκούντως κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Προέδρου συζητηθείσης, θὰ ἀπόκηται εἰς τὸ Συνέδριον νὰ ἀποφασίζῃ.

δ.΄) Τῆς συζητήσεως τοῦ θέματος περατωθείσης, τὸ Συνέδριον θὰ δύναται νὰ μεταβιβάζῃ τὸ θέμα εἰς κατ᾽ ἐκλογὴν ἐπιτροπὴν μετὰ τῆς ἐντολῆς, ὅπως αὕτη προβῇ εἰς σχετικὴν διατύπωσιν ἐμφαίνουσαν τὴν ἀντίληψιν τοῦ Συνεδρίου.

ε.΄) Ἡ διατύπωσις αὕτη θὰ φέρεται ἐνώπιον τοῦ Συνεδρίου· καί, ἐὰν προταθῶσι μεταβολαὶ ἐπ᾽ αὐτῆς, θὰ μεταβιβάζωνται καὶ πάλιν εἰς τὴν κατ᾽ ἐκλογὴν ἐπιτροπὴν πρὸς μελέτην διὰ τὰ περαιτέρω.

ζ.΄) Οὐδεμία πρότασις θὰ θεωρηθῇ ὡς υἱοθετηθεῖσα, ἐὰν μὴ γένηται ὁμοφώνως ἀποδεκτή».

Ἀξιοσημείωτος εἶνε ἡ ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς τῆς Συνεχείας προετοιμασθεῖσα πρότασις, ἥτις πρόκειται νὰ ψηφισθῇ ὑπὸ τύπον ἀποφάσεως ἐκ μέρους τοῦ Συνεδρίου, ἅμα τῇ ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ καὶ ἥτις ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ἡμεῖς, τὰ μέλη τοῦ Παγκ. Συνεδρίου Πίστεως καὶ Διοικήσεως ἀπεσταλμένοι εἰς τὸ Συνέδριον κατ᾽ ἐξουσιοδότησιν τῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν, ἀλλ᾽ ἄνευ πληρεξουσιότητος ἐπισήμου ἐκ μέρους αὐτῶν ἀποφάνσεως γνώμης καὶ ἄνευ δυνάμεως δεσμεύσεως αὐτῶν διὰ ψήφου· ἑνωθέντες μετ᾽ ἄλλων χριστιανῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν πρὸς τοῦτο ἐκλελεγμένων ἢ διωρισμένων, συναθροισθέντες ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ καὶ ἀντιλαμβανόμενοι τὴν ἐν μεγάλῳ μέτρῳ ὑφισταμένην ἐν ἡμῖν ὁμοφωνίαν ὡς πρὸς πολλὰ σημεῖα τῆς πίστεως ὡς καὶ τὴν μεγάλην βλάβην καὶ δυσχέρειαν, τὴν ὁποίαν αἱ διαιρέσεις μας προξενοῦσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ, ἀναθέτοντες δὲ εἰς Αὐτὸν τὸ ἔργον ἡμῶν, ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι τὸ Ἅγιον Αὐτοῦ Πνεῦμα θὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὰς καρδίας πολλῶν πανταχόθεν τοῦ κόσμου ἐλθόντων πρὸς παρότρυνσιν εἰς μείζονα ἐν Χριστῷ ἕνωσιν, προβαίνομεν εἰς τὴν μελέτην τῆς ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Συνεχείας προπαρασκευασθείσης ἡμερησίας διατάξεως».

Ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Συνεχείας μελετήσασα τὰ διάφορα ὑπὸ συζήτησιν θέματα κατήρτισε τὴν ἡμερησίαν τοῦ Συνεδρίου διάταξιν ἐκ τῶν θεμάτων τούτων διατυπωθέντων ὑπὸ μορφὴν ἀποφάσεων καὶ προτάσεων.

Καὶ τὰ μὲν ὑπὸ μορφὴν ἀποφάσεων θέματα εἶνε τὰ ἑξῆς ὑπὸ τὴν ὁριστικὴν αὐτῶν διατύπωσιν:

«Α΄) Τὸ Συνέδριον προσκαλεῖ πάντα τὸν χριστιαν. κόσμον εἰς συντονωτέραν προσπάθειαν πρὸς μεγαλυτέραν τῆς Χριστιανωσύνης ἑνότητα καὶ βαθυτέραν ἐπὶ τῷ χωρισμῷ τῶν Ἐκκλησιῶν μετάνοιαν, διαδηλοῖ

δὲ τὴν ἑαυτοῦ πεποίθησιν, ὅτι μόνον ἐλατήρια σφοδρῶς κινοῦντα τὴν καρδίαν εἶναι ἐπαρκῆ νὰ ἐμπνεύσωσι καὶ φέρωσιν εἰς ἐπιτυχίαν τὴν προσπάθειαν ταύτην. Ἐξαιτεῖται λοιπὸν τὸ Συνέδριον παρ' ἑκάστου χριστιανοῦ νὰ ἀναλογισθῇ α') τὴν τῆς Καινῆς Διαθήκης διδασκαλίαν, καθ' ἣν ἡ Ἐκκλησία χρεωστεῖ νὰ ἀντικατοπτρίζῃ τὴν ἐν τῷ Θεῷ ἑνότητα, β') τὴν ὤθησιν τοῦ ἁγίου Πνεύματος πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς καρδίας ἡμῶν, ἥτις φέρει πρὸς τὴν τῆς ἑνότητος κατεύθυνσιν, γ') τὸν σκοπὸν τοῦ Κυρίου, ὅστις ἀποβλέπει ὅπως διὰ τῆς Ἐκκλησίας Του ἐκχριστιανισθῇ ὁ οὔπω ἐκχριστιανισθεὶς κόσμος καὶ ἐξαγνισθῇ καὶ ἐμπνευσθῇ πᾶσα ἀνθρωπίνη κοινωνία, τοῦθ' ὅπερ εἶνε ἀδύνατον νὰ πραγματοποιηθῇ παρὰ μόνον διὰ τῆς ἡνωμένης Ἐκκλησίας καὶ δ') τὴν ἰσχὺν καὶ διαιότητα τῶν συγχρόνων ἡμῶν ἀντιπάλων δυνάμεων, καθ' ὧν μόνον ἡ ἡνωμένη Ἐκκλησία θὰ δυνηθῇ νὰ ἀντεπεξέλθῃ.

Β'.) Τὸ Συνέδριον ἀποφασίζει, ἐφ' ὅσον καὶ αἱ Ἐκκλησίαι συγκατατίθενται, ὅπως συγκληθῇ τοῦτο καὶ πάλιν μέχρις οὗ μελετηθῶσιν ὅλα ἐκεῖνα τὰ κεφαλαιώδη σημεῖα, ἐφ' ὧν ἡ ὁμοφωνία θεωρεῖται ἀναγκαία πρὸ πάσης ἀποπείρας συνολικῆς ἑνότητος».

Τὰ ὑπὸ μορφὴν προτάσεων θέματα ἐν ταῖς λεπτομερείαις αὐτῶν ὡς ἔχουσιν ἐν τῇ ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς τελικῇ αὐτῶν διατυπώσει εἶνε τὰ ἑπόμενα, κατὰ μετάφρασιν, ὡς καὶ τὰ προηγούμενα, ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ.

### Α' ΕΝΝΟΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

(ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ θέμα τοῦτο κατατάσσεται πρῶτον, διότι ἡ ἐπ' αὐτοῦ συμφωνία θὰ ἀποτελέσῃ τὸ πρῶτον ἀναγκαῖον βῆμα πρὸς ἕνωσιν).

Α') Ἡ Ἐκκλησία εἶναι κατ' οὐσίαν τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, μέλη δ' αὐτῆς εἶναι οἱ ὑπ' Αὐτοῦ κληθέντες εἰς τὴν μετὰ τοῦ Πνεύματος Αὐτοῦ κοινωνίαν.

Β') Τὸ σῶμα τοῦτο τοῦ Χριστοῦ συγκροτεῖται ἐκ τῶν διὰ τοῦ Χριστοῦ μὲν ἀπολυτρωθέντων ἢ ἀπολυτρουμένων, ὑπὸ τοῦ Πνεύματος δὲ καθαγιαζομένων πιστῶν καὶ ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν εὐσπλαγχνίαν τοῦ Θεοῦ ἐπιδιῶκον διὰ τῆς πίστεως τὴν πραγματοποίησιν τῶν τοῦ Θεοῦ προθέσεων, ὑπὸ δὲ τὴν καθοδηγίαν τοῦ ἁγ. Πνεύματος ἐπιτυγχάνον τὴν πραγματοποίησιν τῶν ἐπαγγελιῶν Αὐτοῦ.

Γ') Ὁ θεῖος σκοπὸς τῆς Ἐκκλησίας εἶναι νὰ προαγάγῃ τὸ ἔργον τοῦ Χριστοῦ ὡς Σωτῆρος τοῦ κόσμου, συνδιαλλάξῃ τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸν Θεόν, ἐπιβάλῃ τὴν τοῦ Θεοῦ κυριαρχίαν ἐπὶ τῆς θελήσεως τῶν ἀνθρώπων, μεταδώσῃ εἰς αὐτοὺς τὴν Αὐτοῦ ἁγιότητα καὶ σώσῃ αὐτοὺς ἐν τῇ ἀγάπῃ.

Δ') Θέλημα ἐπίσης τοῦ Θεοῦ εἶνε ὅπως ἡ Ἐκκλησία ἔχῃ ἁρμόζον ἐξωτερικὸν εἶδος καὶ εὐδιάγνωστον ὕπαρξιν ὡς σῶμα Χριστοῦ καὶ ὡς τοῦ θείου λόγου καὶ τῶν μυστηρίων κοινωνία. Καὶ δὴ

α') Τὰ μέλη της ὀφείλουσι νὰ συνδέωνται μετ' ἀλλήλων διὰ τῆς πίστεώς των εἰς τὸν Θεόν, οἷος ἐν Χριστῷ ἀπεκαλύφθη καὶ ἐσαρκώθη· τὴν πίστιν δὲ ταύτην δὲν πρέπει νὰ διαφυλάττῃ τις ἁπλῶς ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἀτομικῶς, ἀλλὰ καὶ νὰ γνωρίζῃ καὶ ὁμολογῇ ταύτην ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων.

β') Τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας ὀφείλουσι νὰ ἐνσωματῶνται τῇ Ἐκκλησίᾳ διὰ τοῦ μυστηρίου τοῦ Βαπτίσματος.

γ.') Τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας ὀφείλουσι νὰ πληρῶνται διαρκῶς ὑπὸ τῆς τοῦ Κυρίου ζωῆς, διὰ τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐκφαίνεται ἡ ἑνότης τοῦ ὅλου σώματος τῆς Ἐκκλησίας.

δ.') Τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας ὀφείλουσι νὰ τρέφωνται καὶ διαφωτίζωνται διαρκῶς ὑπὸ τοῦ Πνεύματος, ὅπερ, οὐ μόνον σιγηλῶς λαλεῖ ἐν τῇ καρδίᾳ ἑκάστου, ἀλλὰ καὶ διδάσκει ὁλόκληρον τῆς Ἐκκλησίας τὸ σῶμα διὰ τοῦ ἐν ταῖς Ἁγ. Γραφαῖς περιεχομένου λόγου τοῦ Θεοῦ ὡς καὶ διὰ τοῦ κηρύγματος.

ε.') Τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας διεκυβερνᾶται διὰ τῆς αὐθεντίας καὶ ὁδηγίας ἱερατείου, δοθέντος μὲν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν παρὰ τοῦ Χριστοῦ, ἀναγνωριζομένου δὲ καὶ τιμωμένου ὑπὸ τῶν μελῶν αὐτῆς.

### Β.') Η ΚΟΙΝΗ ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΙΣΤΕΩΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Α.' Ἐπὶ σκοπῷ εὐρυτέρας ἑνώσεως οὐσιῶδες τυγχάνει, ὅπως, τά, τὸ γε νῦν, κεχωρισμένα μέρη τῆς Ἐκκλησίας συνενῶνται ὑποχρεωτικῶς καὶ ῥητῶς διὰ ἐκπεφρασμένης δηλώσεως τῶν θεμελιωδῶν δοξασιῶν τῆς Ἐκκλησίας.

Β.' Αἱ, τό γε νῦν, κεχωρισμέναι Ἐκκλησίαι ἀνάγκη νὰ συμφωνήσωσιν ὅσον ἀφορᾷ τὴν στάσιν, ἣν ἡ ἑνωθησομένη Ἐκκλησία θὰ λάβῃ ἀπέναντι τῶν ἀρχαιοτάτων διατυπώσεων τῆς πίστεως, ἤτοι τοῦ Συμβόλου τῆς Νικαίας καὶ τοῦ Συμβόλου τῶν Ἀποστόλων.

Ἡ ἑνωθησομένη Ἐκκλησία ὁμολογεῖ τὴν πίστιν της πρὸς τὰς ἐν τοῖς εἰρημένοις Συμβόλοις ἐκτιθεμένας ἀληθείας. Ἐπαφίησι τὸν καθορισμὸν τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τόπου τῆς χρήσεως τῶν Συμβόλων τούτων εἰς τὰς κατὰ τόπους Ἐκκλησίας· ἔχεται μὲν σταθερῶς τῆς οὐσίας τῶν μνημονευθέντων Συμβόλων, πλὴν καὶ ἀναγνωρίζει τὸ δυνατὸν τῆς ὑπὸ τοῦ Ἁγ. Πνεύματος ἱκανώσεως τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως ἐν τῇ ἀνακτηθησομένῃ ἑνότητι αὐτῆς συντάξῃ νέας διατυπώσεις τῶν ἀληθειῶν, τῶν περιεχομένων ἐν τῇ διὰ τοῦ Χριστοῦ ἀποκαλύψει τοῦ Θεοῦ συνῳδὰ ταῖς ἀνάγκαις τοῦ μέλλοντος.

### Γ'. ΤΟ ΙΕΡΑΤΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Πρὸς εὐρυτέραν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀνάγκη, ὅπως ἡ Ἐκκλησία κέκτηται ἱερατεῖον παγκοσμίως ἀνεγνωρισμένον.

(Εἰς διασκέψεις ἐπισκοπιανῶν κοινοτήτων μετὰ μὴ ἐπισκοπιανῶν ἐν Ἀγγλίᾳ, Ἰνδίαις καὶ Αὐστραλίᾳ ἐγένετο γενικῶς ἀποδεκτόν, ὅτι τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα, ἕνεκα τῆς ἱστορικῆς του θέσεως ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις εἶνε ἀπαραίτητον διὰ τὴν ἑνωθησομένην Ἐκκλησίαν καὶ ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ συνδυασθῇ τὸ μὲν μετὰ τῶν οὐσιωδῶν

στοιχείων τοῦ ἀξιώματος τοῦ πρεσβυτέρου, τὸ δὲ μετὰ τῆς κογκρεκασιοναλιστικῆς ἀντιλήψεως ὡς πρὸς τὰς τὸ σύστημα τοῦτο ἀκολουθούσας Ἐκκλησίας).

Α'. Τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα ἐν τῇ ἑνωθησομένῃ Ἐκκλησίᾳ ὀφείλει νὰ εἶναι συνταγματικὸν καὶ ἀντιπροσωπευτικόν, παρὰ τὸ πλευρὸν δ' αὐτοῦ νὰ παρακάθηνται τά τε συνέδρια τῶν πρεσβυτέρων καὶ τὰ τῶν πιστῶν.

Β'. Κατὰ κανόνα ἐν τῇ ἑνωθησομένῃ Ἐκκλησίᾳ πᾶσα μὲν χειροτονία θὰ τελῆται ὑπὸ ἐπισκόπου, πᾶσα δὲ ἀνάδειξις ἐπισκόπου ὑπὸ τριῶν τοὐλάχιστον ἐπισκόπων. Οἱ κατὰ τὴν χειροτονίαν πρεσβυτέρου παρόντες πρεσβύτεροι θὰ συνεπιθέτωσι καὶ αὐτοὶ τὰς χεῖρας μετὰ τοῦ ἐπισκόπου.

Γ'. Ἡ ἑνωθησομένη Ἐκκλησία ἀποδεχομένη ὡς κανόνα της τὴν ὑπὸ ἐπισκοπικῶν χειρῶν χειροτονίαν, δὲν θὰ στηρίξῃ τὴν ἀποδοχὴν τοῦ τοιούτου κανόνος ἐπὶ ἰδιαιτέρας τινὸς θεωρίας περὶ τῆς προελεύσεως ἢ τοῦ χαρακτῆρος τῆς ἐπισκοπικῆς χειροτονίας, οὐδὲ θὰ ἀπαιτήσῃ ὡς ἀναγκαίαν τὴν διδασκαλίαν ἢ ἔγκρισιν θεωρίας τοιαύτης [1].

### Δ'. ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

Τὸ εἰς τὰς χεῖρας τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Συνεχείας ὑλικὸν δὲν συνεπληρώθη ἀκόμη ἀρκούντως, ὅπως τὴν εὐκολύνῃ εἰς διατύπωσιν προτάσεων ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον. Ὅθεν καὶ ἀνέθεσε τὴν τῶν τοιούτων προτάσεων διατύπωσιν εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν τῶν θεμάτων.

### Ε' Η ΕΝΟΤΗΣ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΣΥΝΗΣ ΚΑΙ Η ΕΝ ΑΥΤΗ ΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Α'. Ἡ ἑνότης σώματός τινος, ὡς διδάσκει ὁ Ἀπ. Παῦλος, προϋποθέτει τὴν ποικιλίαν, ὄχι τὸ ὁμοιόμορφον, τῶν μερῶν αὐτοῦ· διὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δὲν πρέπει νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν ὁμοιομορφίαν, ἀλλὰ νὰ προσπαθῇ νὰ τηρῇ ἐν τῇ ποικιλίᾳ τὴν ἑνότητα.

Β'. Ἐπειδὴ ἡ Ἐκκλησία ὡς πραγματικῶς Καθολικὴ σκοπὸν αὐτῆς ἔχει τὴν ἐν παντὶ καὶ πανταχοῦ διδασκαλίαν τῶν σωστικῶν ἀληθειῶν τοῦ Εὐαγγελίου, διὰ τοῦτο ἀνάγκη νὰ προνοῇ διὰ τὸ ἀπρόσκοπτον τῆς ποικιλίας τῶν ἐπὶ μέρους ἐκκλησιῶν ἐμμένουσα πιστὴ εἰς τὸ Εὐαγγέλιον, ὅπερ παρὰ τοῦ Ἰ. Χριστοῦ διὰ τῶν Ἀποστόλων παρέλαβε.

Γ'. Ἡ ἑνότης τῆς Ἐκκλησίας τὴν φυσικὴν αὐτῆς ἔκφρασιν εὑρίσκει ἐν τῇ κατὰ τόπους συμπνοίᾳ ἐν τῇ διακυβερνήσει καὶ ὀργανώσει, ἐνῷ τοὐναντίον αἱ διαιρέσεις της καθίστανται τὰ μάλα ἐμφανεῖς, ὅταν εἶναι ἀποτελέσματα ἐπιτοπίων ἀντιζηλιῶν. Ἀπὸ τῆς ἐπόψεως ταύτης μέγισται προσπάθειαι πρέπει νὰ καταβληθῶσιν ὑπὲρ τῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν ἀποκαταστάσεως τῶν συνθηκῶν τῶν ἀποστολικῶν ἡμερῶν, καθ' ἃς αἱ κατὰ τόπους ἐκκλησίαι ἦσαν τμήματα τῆς μιᾶς καὶ ἑνιαίας Ἐκκλησίας, εἰς πάντας δ' ἦτο ἐμφανὲς ὅτι ἐν ἑκάστῳ τόπῳ μία μόνον ὑφίστατο Ἐκκλησία.

Δ'. Μολονότι κοινότητές τινες, βαθύτατα ἐνδιαφερόμεναι περὶ ὡρισμένων σημείων τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας καὶ ὑπὸ τὴν πίεσιν ἱστορικῶν περιστάσεων τελοῦσαι, ἐθεώρησαν ἐπάναγκες νὰ ὀργανωθῶσιν εἰς αὐτοτελεῖς ἐκκλησίας, μεγίστας οὕτω ὑπηρεσίας τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ προσενεγκούσας, ἐν τούτοις αὐται σήμερον θὰ συνέβαλλον εἰς τῆς ὅλης Ἐκκλησίας τὴν ἑνότητα.

Ὡς παρατηρεῖ ὁ ἀναγνώστης τὰ ὑπὸ συζήτησιν θέματα ἀποτελοῦσι μόνον μέρος τι μικρὸν τῶν χωριζουσῶν τὰς διαφόρους Ἐκκλησίας διαφορῶν, ἀλλὰ καὶ τὸ σπουδαιότερον. Σκοπὸς δὲ τοῦ Συνεδρίου εἶνε ὅπως, ἐάν, Θεοῦ εὐδοκοῦντος, ἐπιτευχθῇ γενικὴ συμφωνία πρὸς ἕνωσιν, συζητηθῶσιν ἐν καιρῷ καὶ τὰ λοιπὰ θέματα, ἅτινα, καίτοι δευτερεύοντα, ἔχουσι καὶ ταῦτα ἱκανὴν σημασίαν. Ἄξιον παρατηρήσεως ἐπίσης εἶνε ὅτι ἡ συμμετοχὴ ἡμῶν τῶν ὀρθοδόξων εἰς τὰς ὀργανωτικὰς Ἐπιτροπὰς συνετέλεσεν ὅπως αἱ διατυπωθεῖσαι πρὸς τὸ Συνέδριον πρὸς συζήτησιν προτάσεις προσεγγίζωσι πρὸς τὴν ὀρθόδοξον ἀντίληψιν.

ΑΜΙΛΚΑΣ Σ. ΑΛΙΒΙΖΑΤΟΣ
Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου

## ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ *

Ὁ ἐν ἁγίοις Ἀθανάσιος ἐγεννήθη ἐν τῇ ὡραίᾳ καὶ ἀνθοστεφεῖ Κερκύρᾳ· ἐμορφώθη ἐκεῖ καὶ ἀνεπτύχθη· διεπλάσθη καὶ ἠνδρώθη ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν καὶ κατὰ κόσμον εὐγενῶν αὐτοῦ γονέων. Οἱ τότε χριστιανοὶ γονεῖς ἐπεμελοῦντο τῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων καὶ σπουδαίως ἐμερίμνων διὰ τὴν ἠθικὴν διάπλασίν των, διότι ἡ χρηστὴ ἀνατροφὴ εἶνε πάντοτε ἡ βάσις καὶ τὸ θεμέλιον τῆς προόδου τῶν ἀνθρώπων. Ἡ δὲ ἀνατροφὴ τῶν τέκνων δὲν ἦτο οἵα ἡ σημερινή. Δὲν ἦτο ἀνατροφὴ ψευδὴς καὶ ἐπίπλαστος· ἦτο ἀνατροφὴ ἀληθὴς καὶ γνησία. Δὲν ἦτο ἀνατροφὴ τῶν ἐξωτερικῶν τύπων μόνον τοῦ φέρεσθαι· ἦτο ἀνατροφὴ χρ)κή, «ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου». Ὅπου ἡ νεότης μορφώνεται ἠθικῶς, ἡ κοινωνία προοδεύει καὶ ἡ πολιτεία ἀκμάζει, ὡς δεικνύει βροντοφώνως ἡ ἱστορία, διότι εἶνε ἀναμφισβήτητος ἀλήθεια ὅτι «ἀμαθία μετὰ σωφροσύνης ὠφελιμώτερον ἢ δεξιότης μετ' ἀκολασίας» (Θουκυδ. 37. 3). Ἡ ἀπὸ τοῦ οἴκου χρηστὴ ἀνατροφὴ ηὐξήθη καὶ ἐνισχύθη εἰς τὰ σχολεῖα τῆς περικαλλοῦς νήσου τοῦ Ἰονίου, διότι καὶ οἱ διδάσκαλοι, ἀληθεῖς ὑποφῆται τῆς ἠθικῆς διαπλάσεως τῆς νεότητος, ἐδίδασκον καὶ ἐμόρφωνον αὐτὴν χρ)κῶς καὶ ἐθνικῶς. Ἡ

[1] Ἡ τελευταία αὕτη παράγραφος μὴ δυναμένη ποσῶς νὰ γίνῃ ἀποδεκτὴ παρ' ἡμῶν ἀναφέρεται εἰς τὰς θεωρίας τῶν ἀπορριπτόντων τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα.

* Ἐξ ὁμιλίας ἐκφωνηθείσης ἐν Καρυταίνῃ ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ πολιούχου αὐτῆς τῇ 17 Μαΐου 1927.

ἀληθὴς σοφία εἶνε ἡ θεοσέβεια· αὐτὴ εἶνε ἡ καθαρὰ καὶ ἀθόλωτος πηγὴ ἀληθοῦς γνώσεως καὶ ἐπιστήμης. «Ἰδοὺ γὰρ θεοσέβειά ἐστι σοφία, τὸ δὲ ἀπέχεσθαι ἀπὸ κακιῶν ἐστι ἐπιστήμη» (Ἰώβ. κ η'. 28). Οὕτω ἀπὸ τῆς μικρᾶς ἡλικίας μορφωθεὶς καὶ ἀκορέστως μελετῶν τὴν θεόπνευστον Ἁγίαν Γραφὴν καὶ τοὺς μεγαλωνύμους Πατέρας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐγένετο δοχεῖον πάμπλουτον γραφικῶν γνώσεων καὶ θεωρημάτων. Καὶ ηὔξανε λοιπόν, ὡς δένδρον εὐθυτενὲς καὶ καλλίκαρπον, ποτιζόμενον ὑπὸ τῶν καθαρῶν ναμάτων τῆς ἀληθείας καὶ προήγετο κοινωνικῶς καὶ ἐθαυμάζετο πάντοθεν ὑπὸ τῶν ἐραστῶν τῆς ἀρετῆς καὶ σοφίας του, σάλπιγγος τρανώτερον κηρυττούσης τῆς φήμης τὸ λαμπρὸν αὐτοῦ ὄνομα. Ὅσῳ δὲ ἀνήρχετο εἰς τὰς δυσκόλους κλίμακας τῆς χρ)κῆς ἀρετῆς, τόσῳ ἦτο ταπεινὸς τὸ φρόνημα. Οὐδὲ ὑψώθη, οὐδὲ ἐμετεωρίσθη τὴν καρδίαν ὁ νεκρὸς Ἀθανάσιος, ἀλλ' ἔμενε σταθερὸς καὶ ἀκλόνητος ἐν τῇ εὐσεβείᾳ καὶ τῇ ἀρετῇ, ταῖς ἀρχαῖς, ἐν αἷς παιδιόθεν ἐτράφη καὶ ἀνεπτύχθη.

Ὁ εὐγενὴς ἐξ εὐγενῶν πατήρ του ἀνέλαβεν ἀνωτάτην θέσιν διοικητικὴν ἐν Καρυταίνῃ συμπαρέλαβε δὲ καὶ τὸν νεώτερον υἱόν, τὸν Ἀναστάσιον, τὸν ὁποῖον προεπόνει δι' ἀνωτάτας θέσεις. Ἀλλὰ πρότερον ἐμνηστεύσατο αὐτὸν μὲ περικαλλῆ καὶ εὐγενῆ εὐγενοῦς οἰκογενείας κόρην τῶν Πατρῶν. Προοιωνίζετο δὲ οὕτω εἰς τὸν νεαρὸν καὶ χρηστὸν νέον φωτεινὸν μέλλον ἐν τῇ ἐνετοκρατουμένῃ Ἑλλάδι διότι καὶ εὐφυΐα καὶ μόρφωσις πολλὴ καὶ χρηστότης καὶ πλοῦτος καὶ οἰκογένεια εὐγενὴς συνεδυάσθησαν καὶ συνηνώθησαν ἐν αὐτῷ. Ἀλλ' αὐτός, «πάντων ἁπαλός, εἰς ἃ τὸ νέον τῆς ἡλικίας ἐπτόηται» (Γρηγ. Νυσ. εἰς Γρηγ. Θαυματ.), ἤθελε νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν Κύριον καὶ ἐλεύθερος οἰκογενειακῶν μεριμνῶν, νὰ ἀφιερωθῇ εἰς τὴν δεινῶς καταδιωκομένην Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Ναί· ὁ Κύριος, ὅστις τὰ πάντα διευθύνει πρὸς τὸ αἰώνιον συμφέρον καὶ «πόρρωθεν οἶδε προκαταβάλλειν τῶν μεγάλων πραγμάτων τὰς ἀφορμὰς» κατὰ τὸν Οὐρανοφάντορα Βασίλειον, ἡτοίμαζε φαιδροτέραν εὐπρέπειαν καὶ θαλερωτέρων ἀγώνων στεφάνους.

Ὅθεν τεχνηέντως ἀποχωρήσας τῶν γονέων ἀπῆλθεν εἰς τὴν Κ]πολιν «τὴν κοινὴν μητέρα καὶ τροφὸν τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν», ὡς ἀπεκάλεσεν αὐτὴν Ἰωσὴφ ὁ Βρυέννιος. Ἐκεῖ χειροτονεῖται ἱερεὺς τοῦ Ὑψίστου· ἐκεῖ κυρίως ἄρχεται ἡ λαμπρὰ σταδιοδρομία τοῦ ἱεροῦ ἀνδρός· ἐκεῖ ἡ ἀκαταπόνητος ἐργασία του ἐν τῷ ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου.

Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐγνώρισε τὸν ζῆλον καὶ τὰς πολλὰς ἀρετάς του· ἀντήμειψε καὶ ἐζήτησε νὰ χρησιμοποιήσῃ καὶ διὰ τοῦτο ἀνύψωσεν εἰς τὴν Μητρόπολιν τῆς Χρ)νουπόλεως, λαμπρὰν καὶ περίδοξον τῆς Πελοποννήσου Μητρόπολιν, ὑφ' ἣν ὑπήγοντο πολλαὶ πόλεις καὶ Ἐπισκοπαί. Ὁ Ἱ. Ἀθανάσιος, ὑποταχθεὶς εἰς τὴν φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας, κατέρχεται ἐν τῇ Πελοποννήσῳ καὶ κατέλαβε τὸν ἐπίφθονον θρόνον οὐχὶ ὡς τυραννίδα τινὰ ἢ τετραρχίαν ἢ κληρουχίαν ὡς εἶπεν ἡ θεολόγος φωνή, ἀλλ' «ὡς Χριστοῦ διακονίαν» καὶ ὅπως ἀγωνισθῇ εἰς νέους ἐπιπονωτέρους ἀγῶνας ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὁ στέφανος, τὸν ὁποῖον περιεβλήθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, ἦτο περιπεπλεγμένος ἐξ ἀκανθῶν. Δὲν εἶχε μόνον νὰ πολεμήσῃ πρὸς τὴν εὐπερίστατον ἁμαρτίαν καὶ τὰς μεθοδείας τοῦ Σατανᾶ· εἶχε νὰ πολεμήσῃ καὶ πρὸς τὴν ἑτερόδοξον ἰσχυρὰν δυναστείαν τῆς Ἑνετίας καὶ δὴ πρὸς τὰ ποικιλώνυμα ὄργανα τῆς μισορθοδόξου παπικῆς Ἐκκλησίας· εἶχε νὰ μορφώσῃ κατὰ Χριστὸν τοὺς χριστιανούς, ν' ἀνορθώσῃ τοὺς ὀρθοδόξους ναοὺς καὶ μονάς, νὰ συγκρατήσῃ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, νὰ μεταδώσῃ φῶς καὶ δύναμιν εἰς τὰς ψυχάς, διανοίγων πρὸς τὰς δρόσους καὶ παραμυθίας τοῦ οὐρανοῦ. Πολλὰ λοιπὸν ἦσαν τἀγωνίσματα καὶ παλαίσματα ἐν τῇ Πελοποννήσῳ· ἀλλὰ δὲν κατεβλήθη ὁ γενναῖος· ἠγωνίσθη ἐν τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ, ἐπάλαισεν καὶ ἐνίκησεν, ἔχων ὡς ἐφόδια οὐχὶ ὅπλα ὑλικά, ἀλλὰ πνευματικά, «δυνατὰ τῷ Θεῷ πρὸς καθαίρεσιν ὀχυρωμάτων» (Β' Κορινθ. ι'. 4) τῆς πολυπλανήτου πλάνης καὶ τῆς ἁμαρτίας.

Ὁ χριστομίμητος Ἱεράρχης, ὡς ἄγρυπνος φρουρὸς τοῦ ποιμνίου του, ἐδίδασκεν· ἐφώτιζεν· ἐνουθέτει· ἠλέει ἱλαρῶς τοὺς πτωχοὺς καὶ ἐν γένει εἰπεῖν ἀπέβη, ὡς τὸ ἠρέμα καὶ ἀταράχως φερόμενον ῥεῖθρον τοῦ κάτωθι πελαγίζοντος ποταμοῦ, τὸ ὁποῖον διαχύνεται καὶ καθιστᾷ τὰς πνευματικὰς πεδιάδας γονίμους καὶ χλοεράς. Ἀλλὰ μάλιστα πάντων διέλαμπεν ἡ λάμπουσα ἀρετὴ τοῦ Ποιμένος καὶ ἡ εὐσέβεια καὶ ἦτο ἄρα φωτεινή τις λαμπάς, ὑψουμένη ἐν μέσῳ τοῦ ποιμνίου του, φωτίζουσα καὶ θερμαίνουσα. Τίς ἀληθῶς δὲν ὠφελεῖτο ὠφέλειαν πολλὴν ἐκ τῆς χριστομιμήτου ζωῆς τοῦ Ἱεράρχου; Πάντες ἔτρεχον πρὸς αὐτὸν καὶ ἐλάμβανον πνευματικὴν ὠφέλειαν· ἡ νεότης εὕρισκε τὸν ἀληθῆ παιδαγωγόν· τὸ γῆρας τὴν βακτηρίαν· οἱ ὀρφανοὶ τὸν πατέρα· οἱ πτωχοὶ τὸν φιλόπτωχον· οἱ νοσοῦντες τὸν ἰατρόν· οἱ ὑγιαίνοντες τὸν φύλακα τῆς ὑγείας· οἱ ἱερεῖς τὸν ἀληθῆ ποιμένα καὶ πάντες τὸν πάντα τοῖς πᾶσι γινόμενον. Καὶ ὁ Ἱεράρχης ἔτρεχε πανταχοῦ πρὸς ὠφέλειαν. Νέφη ἔβλεπεν εἰς τὰς διανοίας; Τὰ διέλυε. Τρικυμίαν εἰς τὰς καρδίας; Τὴν κατεσίγαζε. Πτωχείαν καὶ δυστυχίαν εἰς τὰς οἰκογενείας; Τὴν ἐβοήθει. Ἀσθένειαν σωματικήν; Παρηγόρει καὶ ἐθεράπευε μὲ τὴν προσευχήν. Ἐπεφαίνετο λοιπὸν πανταχοῦ ὡς ἀδελφός, ὡς συμπάσχων, τί λέγω; ὡς πατὴρ πνευματικὸς μὲ καρδίαν, φλεγομένην ὑπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Κυρίου.

«Ἡ δόξα αὐτοῦ οὐκ ἐξαλειφθήσεται». Ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ τῷ 1735, ἀλλ' ἡ δόξα αὐτοῦ εἶνε ἀθάνατος καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς καὶ πάσχοντας πλευσία βοήθεια ἐξακολουθεῖ πλουσίως προχεομένη. Τὰ ἅγια αὐτοῦ λείψανα, τὰ ὁποῖα ὁ εὐσεβὴς τῆς κωμοπόλεως χριστιανὸς Ἀθανάσιος Κουλᾶς μετέφερεν εἰς τὴν πλη-

## ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

| | Ἡμερομηνία | Κυριακαὶ Εὐαγγελίων | Κυριακαὶ Ἀποστόλων | Ἑωθινά | Ἦχοι |
|---|---|---|---|---|---|
| ΙΟΥΝΙΟΣ | 5 | Κυρ. Ζ Ἁγίων Πατέρων | Ζ′ Τῶν Ἁγίων Πατέρων | Ι′ | πλ. β′ |
| | 12 | Κυρ. τῆς Πεντηκοστῆς | Η′ Πεντηκοστῆς | — | — |
| | 19 | » Α′ Ματθαίου (Ἁγ. Πάντων) | Κυριακὴ Α′ (Ἁγ. Πάντων) | Α′ | πλ. δ′ |
| | 26 | » Β′ Ματθαίου | Κυριακὴ Β′ | Β′ | α′ |

σίον ἱ. μονὴν τοῦ Προδρόμου, εἶνε πηγὴ ἀκένωτος βοηθείας καὶ ἀντιλήψεως εἰς τοὺς προσερχομένους ἐν εὐλαβείᾳ. Καὶ τιμῶμεν εὐλαβῶς τὴν σορὸν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου καὶ ἐπικαλούμεθα θερμῶς τὴν πρεσβείαν καὶ ἀντίληψίν Του καὶ παρακαλοῦμεν νὰ ἱκετεύῃ τὸν Θεὸν τῆς ἀγαθότητος ὑπὲρ τῆς πόλεως καὶ τοῦ Ἔθνους. Χαῖρε, ἀρχιερεῦ τοῦ Χριστοῦ· χαῖρε τῆς Γορτυνίας τὸ περίβλεπτον καύχημα· χαῖρε Χριστιανουπόλεως τὸ κλέος· χαῖρε τῶν πασχόντων καὶ δυστυχῶν ταχεῖα ἀντίληψις καὶ βοήθεια.

Ὢ! ναί· ἔρχεται ταχὺς βοηθός, ὅταν ἔχωμεν πίστιν εἰς τὸν Θεὸν καὶ πράττωμεν τὰ ἔργα τῆς δικαιοσύνης καὶ ἀγάπης. Ἀλλ' ἔχομεν πίστιν; ἔχομεν ἀγάπην πρὸς ἀλλήλους; φεύγομεν τὴν κλοπὴν καὶ τὴν ἀδικίαν; μισοῦμεν τὸ ψεῦδος καὶ τὴν συκοφαντίαν; ἔχομεν μετάνοιαν εἰλικρινῆ; Ἂς ἐξετάσωμεν καλῶς τὴν κατάστασίν μας, διότι ἡ ἀληθὴς ἑορτὴ εἶνε νὰ πράττωμεν τὰ πρέποντα καὶ ἀληθὴς τιμὴ πρὸς τὸν Ἅγιον Ἀθανάσιον εἶνε ἡ μίμησις τῶν ἀγαθῶν αὐτοῦ ἔργων· εἶνε ἡ ἀποχὴ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν. Ὡς οἱ ζωγράφοι ἔχουν ὑπ' ὄψιν ὡραῖον καλλιτέχνημα, πρὸς ὃ ἀποβλέποντες, δημιουργοῦν καὶ αὐτοὶ λαμπρὰ ἀντίτυπα, οὕτω καὶ ἡμεῖς, ἀποβλέποντες πρὸς τὴν ἠθικῶς ὡραίαν καὶ καλλιτεχνικὴν ζωὴν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, θ' ἀποβῶμεν ἀληθεῖς καὶ γνήσιοι χριστιανοὶ καὶ θὰ τύχωμεν τῆς ἀληθοῦς ἀθανασίας. Ἐκεῖ, ἐκεῖ ἐν τῷ οὐρανῷ εἶνε τὰ ἆθλα καὶ οἱ στέφανοι· ἐκεῖ βαδίζομεν τρέχοντες «ὥσπερ τὸ ὕδωρ τὸ καταφερόμενον, καὶ οὐ συναχθήσεται» (Β′ Βασιλ. ιδ′, 14). Ὁμοιάζομεν πρὸς τὸν θαλασσοπόρον, ὅστις ὁτὲ μὲν περιπίπτει εἰς τρικυμίας καὶ βαρεῖς χειμῶνας, ὅτε δὲ εἰς ἤρεμον καὶ γαληνιαίαν θάλασσαν, μέχρις οὗ τέλος τὸ πλοῖον φθάσῃ εἰς τὸν λιμένα, εἰς ὃν κατευθύνεται. «Ἄρα οὖν, ὡς καιρὸν ἔχομεν, ἐργαζώμεθα τὸ ἀγαθὸν πρὸς πάντας, μάλιστα δὲ πρὸς τοὺς οἰκείους τῆς πίστεως» (Γαλ. στ′ 10). Γένοιτο!

† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως

ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

# Η ΚΡΙΣΙΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

## Θ′

Ἐκ τῶν περὶ τὰ παιδαγωγικὰ ἀσχολουμένων ὁ μὲν κ. ***Γληνὸς*** εὑρίσκων ὅτι ἀπὸ πολλοῦ ὑπῆρχον προβλήματα ἐνώπιον τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, τὰ ὁποῖα ὅμως αὕτη ἀντιμετώπιζε μετ' ἀσυγχωρήτου ἐπιπολαιότητος, φρονεῖ ὅτι ὁ τελευταῖος πόλεμος ἀπεκάλυψε παρ' ἡμῖν ***χρεωκοπίαν τῶν ὑψηλῶν ἰδεῶν***, δυναμένην νὰ χαρακτηρισθῇ παρ' ἡμῖν ὡς μία «γενικὴ κακοδιαθεσία» ἀποτελοῦσα τὴν «νεοελληνικὴν κακοδαιμονίαν», ἧς παράγοντες εἶνε οἱ «ἡγήτορες» τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, οἱ ὁποῖοι, ὅπως ἐκφράζεται, «ἐστάθηκαν ἀνίκανοι νὰ συλλάβουν στὴν οὐσίαν καὶ στὸ βάθος τὸ πρόγραμμα τοῦ νεοελληνικοῦ πολιτισμοῦ».

Ὁ δὲ κ. ***Δελμοῦζος***, πιστοποιῶν καὶ αὐτὸς ὅτι «γενικὰ δὲν πᾶμε καλὰ διότι κάτι σάπιο ὑπάρχει μέσα στὴν ψυχή μας», τὴν ἑλληνικὴν κρίσιν χαρακτηρίζει ὡς κρίσιν ***ἠθικήν***, ἧς ὑπαίτιοι εἶνε αἱ ἀνώτεραι μεμορφωμέναι τάξεις, αἱ ὁποῖαι, κατ' αὐτόν, ἐφάνησαν, ἐπ' ἐσχάτων ἰδίᾳ, ἀνίκανοι νὰ ἀντιμετωπίσουν τὰ μεγάλα ἠθικὰ καὶ κοινωνικὰ προβλήματα. Ἐπιμένει δὲ πρὸ παντὸς εἰς τὴν ἀναμόρφωσιν τοῦ σχολείου, ὡς τοῦ μόνου μέσου παροχῆς εἰς τὸν λαὸν «ἐθνικῆς μορφώσεως».

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. ***Χρυσόστομος*** προκληθεὶς νὰ ἐκφράσῃ τὴν γνώμην του περὶ τῆς ἑλληνικῆς κρίσεως, πιστεύει ὅτι ὑπάρχει πράγματι κρίσις ἑλληνικὴ ἐμφανίζουσα πολλαπλᾶ προβλήματα, ἀλλ' ὅτι πάντα ταῦτα εἶνε ἀποτέλεσμα μιᾶς ***ἠθικῆς κρίσεως*** ἐμφανισθείσης μεταπολεμικῶς ὑπὸ ὀξυτάτην μορφήν. Παρομοία κρίσις ἐνεφανίσθη καὶ κατὰ τὴν πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ περίοδον τοῦ μηχανικοῦ πολιτισμοῦ, τῆς ὑλιστικῆς ἀντιλήψεως, τοῦ ἀκράτου φιληδονισμοῦ καὶ τῆς ἠθικῆς καταπτώσεως τῆς γυναικός. Ἡ ὁμοιότης μεταξὺ τῶν δύο ἐποχῶν εἶνε μεγάλη· διότι καὶ τότε ὑπῆρχεν ὀξύτατον οἰκονομικὸν πρόβλημα, καὶ κοινωνικὸν (τῶν δούλων), διανοητικὸν καὶ γυναικεῖον. Κακῶς ἐκλαμβάνεται τὸ «φεμινιστικὸν κίνημα» ὡς ἀποσκοποῦν εἰς τὴν ἐξύψωσιν τῆς γυναικός. Σκοπός του εἶνε «ἡ ἀνδροποίησις τῆς γυναικός», τοῦτο ὅμως δὲν ἀποτελεῖ τὴν ἐξυψωτικὴν αὐτῆς χειραφέτησιν. Τοιαύτην χειραφέτησιν κατώρθωσε μόνος ὁ Χριστιανισμός, διότι τὴν «ἐξύψωσεν εἰς ἐπίπεδον ἀνθρώπου, ἐνῷ πρὶν ἐθεωρεῖτο, πρᾶγμα» ἔδωκεν εἰς αὐτὴν ἠθικὴν ὑπόστασιν, τὸ κοινωνικὸν κῦρος τῆς μητρὸς καὶ τῆς οἰκοδεσποίνης· ἤτοι δὲν τὴν

ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τὴν φύσιν της. Ἡ σημερινὴ ὅμως λεγομένη χειραφέτησις εἶνε τάσις οὐχὶ πρὸς ἐξύψωσιν τῆς γυναικός, ἀλλὰ πρὸς ἀνδροποίησίν της ἁπλῶς, ὡς τεκμαίρεταί τις ἐκ τῆς ἐνδυμασίας της, τῶν τρόπων τοῦ σκέπτεσθαι καὶ τῶν ἐπαγγελματικῶν ἰδανικῶν της. Ἡ τάσις ὅμως αὕτη ἐνέχει κινδύνους, διότι πρὸ παντὸς συντελεῖ εἰς τὴν διάλυσιν τῆς οἰκογενείας.

Γενικώτερον - λέγει - ἡ σοβοῦσα εἰς τὴν κοινωνίαν ἠθικὴ κρίσις δέον νὰ ἀποδοθῇ ***εἰς τὴν χαλάρωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος***, ὀφειλομένην εἰς τὴν ἔλλειψιν παρ' ἡμῖν ὠργανωμένης θρησκευτικῆς ζωῆς. Τοιαύτη ζωὴ δὲν δύναται νὰ καταστῇ ἐν τῇ κοινωνίᾳ μας πραγματικότης, ἐφ' ὅσον τὸ μὲν κράτος διαρκῶς θὰ ἐπεμβαίνῃ εἰς τὰ τῆς Ἐκκλησίας μὲ τάσεις νὰ τὴν ὑποδουλώσῃ, μεγάλη δὲ οἰκονομι ἡ κρίσις μαστίζει τὸν κλῆρον. Ἡ πολιτεία ἐν τῷ προσώπῳ τῶν πολιτικῶν της ἀνδρῶν ἀδιαφορεῖ περὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῷ τὰ πολιτικὰ κόμματα θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχουν καὶ μίαν «ἐκκλησιαστικὴν πολιτικήν», ὅπως ἔχουν ἐκπαιδευτικήν, οἰκονομικὴν κλ. Ἡ κατάστασις αὐτὴ τόσον ἀποκαρδιώνει καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀποφοίτους τῶν ἱερατικῶν σχολῶν, ὥστε τρέπονται οὗτοι πρὸς λαϊκὰ ἐπαγγέλματα. Κατ' ἀκολουθίαν δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἀναμένεται ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας ἀνόρθωσις τοῦ κλήρου, καὶ δι' αὐτοῦ ὀργάνωσις τῆς ζωῆς, τόνωσις τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος καὶ ἠθικὴ τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας ἐξυγίανσις. Διότι μόνον διὰ τοῦ τρόπου τούτου θὰ καταστῇ δυνατὴ σοβαρὰ ἀντίδρασις κατὰ τῶν ὑλιστικῶν τάσεων καὶ τῶν ἀντιθρησκευτικῶν ῥοπῶν. Εἰς τὴν ἀντίδρασιν ταύτην θὰ μετάσχῃ καὶ ἡ λογοτεχνία, ἐγκαταλείπουσα τ ς φιληδονικὰς τάσεις, τὰς ὁποίας καλλιεργεῖ σήμερον, καὶ ἐμπνεομένη ἀπὸ βαθύτερα χριστιανικὰ ἰδανικά, καὶ ὁ τύπος, ἐν γένει δὲ περισσότερον πάντων οἱ διανοούμενοι ὡς ἐπιδρῶντες ἐπὶ τῶν λαϊκῶν μαζῶν.

Τέλος καὶ ὁ σεβ. μητροπολίτης ***Καρυστίας κ. Παντελεήμων*** διαπιστοῖ ὕπαρξιν ἐν Ἑλλάδι ***θρησκευτικοῦ προβλήματος***, στενώτατα συνδεδεμένου μὲ τὴν ἑλληνικὴν κρίσιν, ἤ, μᾶλλον ἀποτελοῦντος τὴν βάσιν της, διότι τὸ πρόβλημα τοῦτο, ὡς θρησκευτικοηθικόν, εἶνε ὁ ρυθμιστὴς ὅλων τῶν λοιπῶν προβλημάτων, τὰ ὁποῖα δέον νὰ χαρακτηρισθοῦν ὡς δευτερεύοντα. Ἐπειδὴ δὲ βάσις τῆς ἠθικῆς εἶνε ἡ χριστ. διδασκαλία, ταύτης ἀτονούσης ἐπηρεάζονται πᾶσαι αἱ λοιπαὶ ἐκδηλώσεις τῆς ἀτομικῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς ζωῆς. Τὸ ἑλληνικὸν πρόβλημα δύναται νὰ ἀντιμετωπισθῇ ἢ προχείρως διὰ τῆς θεραπείας τῶν συμπτωμάτων, ἢ θετικῶς διὰ τῆς δημιουργίας χαρακτήρων. Οὗτοι δὲ δύνανται νὰ παρασκευασθῶσι διὰ δημιουργίας ***νέου σχολείου*** καὶ ***θρησκευτικῆς ζωῆς***.

Κατὰ τὸν σεβ. σήμερον σχολεῖον δὲν ὑφίσταται. Ὁ διδάσκαλος—τύραννος δὲν ἐπικοινωνεῖ μὲ τὴν ψυχὴν τοῦ μαθητοῦ. Δὲν ἐμπνέεται ἐν τῷ σχολείῳ ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς, ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν γῆν καὶ τὴν παραγωγικὴν ἐργασίαν, ἀλλ' ὡς ἰδανικὸς τύπος του προβάλλεται ὁ «ψευδογραμματισμένος ὑπαλληλίσκος». Ὁ πολιτικὸς κόσμος οὐδέποτε ἔδωκε σημασίαν, εἰς τὴν παιδείαν, διὰ τοῦτο δὲ τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας χαρακτηρίζεται πάντοτε ὡς δευτερεῦον καὶ παραδίδεται εἰς ἀνθρώπους ἀσχέτους πρὸς τὴν παιδαγωγικήν. Προέχει, λοιπόν, κατὰ τὸν σεβ., ἡ λύσις τοῦ θρησκευτικοῦ προβλήματος, ἡ ὁποία θὰ ἐπηρεάσῃ τὴν λύσιν καὶ τῶν λοιπῶν προβλημάτων· δύναται δὲ αὕτη νὰ ἐπέλθῃ διὰ τῆς ἄρσεως τῶν προλήψεων καὶ τῶν ψευδῶν πρὸς βαθμιαίαν δημιουργίαν ἑνὸς ψυχικοῦ πολιτισμοῦ.

Ἐνταῦθα περατοῦται ἡ δημοσιογραφικὴ ἔρευνα ἐπὶ τῆς «ἑλληνικῆς κρίσεως», τὴν ἐπὶ τῆς ὁποίας ἡμετέραν γνώμην θὰ ἐκθέσωμεν προσεχῶς.

# ΧΡΟΝΙΚΑ

## ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

—Ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος συνῆλθεν εἰς δικαστικὴν συνεδρίαν σήμερον 17ην τρ. μ. μετ' ἐπανειλημμένας δὲ συσκέψεις τῶν μελῶν αὐτῆς, ὧν συσκέψεων συμμετέσχον καὶ οἱ ὁρισθέντες ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, ὑπεβλήθησαν εἰς αὐτὸ τὰ ἐπὶ τῶν σπουδαιοτέρων ζητημάτων πορίσματα ἐπὶ τῇ βάσει πάντοτε τῶν σχετικῶν ἀποφάσεων καὶ σκέψεων τῆς Ἱεραρχίας. Εἰς εἰδικὴν ἐπιτροπὴν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Σεβ. Μητροπ. Μαντινείας ἀνετέθη ἡ διατύπωσις τῶν σχετικῶν πρὸς τὴν διοργάνωσιν τοῦ «Ταμείου Κηρύγματος» ἀποφάσεων.

—Ἡ Κοινοβουλευτικὴ Ἐπιτροπή, εἰς ἣν διὰ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας παρεπέμφθη τὸ σχετικὸν σχέδιον, πρόκειται σήμερον ν' ἀποφασίσῃ περὶ τῆς τροποποιήσεως τοῦ ἀπὸ 4 Νοεμβρίου 1926 Νομ. Διατάγματος περὶ ἀποδόσεως εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν κτημάτων.

—Διὰ γράμματος τοῦ Οἰκουμ. Πατριάρχου πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον ὡς Πρόεδρον τοῦ Γεν. Ἐκκλησ. Ταμείου ἀνεκοινώθη ὅτι ἡ ἐπὶ τῆς Νέας Μονῆς Χίου ἐποπτεία ἀνετέθη τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Καρδαμύλων κ. Ἰωακείμ.

—Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ Ἀθηνῶν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος προέστη τῆς ἑορτῆς τῆς «Χριστιανικῆς Ἑνώσεως Ὀρθοδόξων Ἀθηνῶν» ἧς τὰ πολυ-

ἀριθμα μέλη συνεκεντρώθησαν ἐν τῇ 'Αρχιεπισκοπῇ προσελθόντα ἐκ τοῦ ναοῦ. Μετὰ τὴν ὁμιλίαν τοῦ 'Αρχιεπισκόπου, ὡμίλησαν ὁ Παν. 'Αρχιμ. Σεραφεὶμ Παπακώστας καὶ ὁ κ. Γ. Ζερβός. Αὐθημερὸν ἀφοῦ προηγουμένως παρευρέθη ἐν τῇ Σχολικῇ ἑορτῇ τοῦ 'Αρσακείου καὶ τῇ ἀπονομῇ τῶν βραβείων, ὁ Μακ. 'Αρχιεπίσκοπος προέστη περὶ ὥραν 7 μ. μ. τῆς ἑορτῆς τῆς «'Ορθοδόξου Χριστιανικῆς Ἑνώσεως τῶν νέων» ἐν τῷ Ναῷ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς τελέσας καὶ εὐλογήσας ἀρτοκλασίαν. Ὡμίλησεν ὡσαύτως διὰ μακρῶν πρὸς τὸ παριστάμενον ἄπειρον ἐκκλησίασμα, μεθ' ὃ ἔλαβον τὸν λόγον ὁ τακτικὸς Πρόεδρος τῆς Ἑνώσεως Αἰδεσ. Ἄγγελος Νησιώτης καὶ ὁ 'Αντιπρόεδρος 'Αρχιμ. Προκόπιος Καλλιοντζῆς. Τὴν δὲ δευτέραν μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐν τῷ ἑορτάζοντι ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος Πειραιῶς προέστη τῆς Σχολικῆς ἑορτῆς τοῦ 'Ασύλου τοῦ Ἁγίου 'Ανδρέου ἐν 'Αθήναις, λαμπρῶς διεξαχθείσης καὶ ἐν μέσῳ συρροῆς πολλοῦ καὶ ἐκλεκτοῦ κόσμου.

—Γενομένων ἐκλογῶν Ἡγ)βουλίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς «Σούρβιας» Μητροπόλεως Δημητριάδος, ἐξελέγησαν ἡγούμενος μὲν ὁ ἱερομ. Χριστόφορος Σκαρμοῦτσος, σύμβουλοι δὲ ὁ Διονύσιος Γεροβασίλης ἱερομόναχος καὶ 'Ακάκιος Κωσταράκης μοναχός.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

'Εν τῇ «'Ορθοδοξίᾳ» ἐδημοσιεύθη ἐσχάτως ἡ ἀπὸ 16 'Οκτωβρίου 1924 Πατριαρχικὴ καὶ Συνοδικὴ 'Εγκύκλιος, δι' ἧς κατηργήθησαν αἱ διατάξεις τῶν 'Εθνικῶν Κανονισμῶν αἱ ἀπαγορεύουσαι εἰς τοὺς 'Αρχιερεῖς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου τὴν κατὰ βούλησιν διάθεσιν τῆς ἰδιωτικῆς των περιουσίας καθορίσασα λεπτομερῶς καὶ τὸν τρόπον τῆς διανομῆς αὐτῆς. Διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῆς Ι. Συνόδου «ὁ 'Επίσκοπος καὶ ὁ λοιπὸς ἱερὸς κλῆρος, ἔχει πλήρη τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὸ δικαίωμα τῆς κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῇ χρήσεως καὶ διαθέσεως τῆς ἀτομικῆς αὐτοῦ περιουσίας, δυνάμενος καὶ δικαιούμενος οἷς βούλεται καὶ εἰ βούλεται καταλεῖψαι αὐτήν, κατ' ἀκολουθίαν δὲ δυνάμενος καὶ δικαιούμενος καὶ διαθήκην συντάξαι περὶ τῶν ἑαυτοῦ συμ ώνως πρὸς τοὺς ἰσχύοντας κατὰ τόπους πολιτικοὺς νόμους· ἐὰν δὲ ὁ 'Επίσκοπος μὴ φθάσῃ ἢ μὴ θελήσῃ συντάξαι τοιαύτην τακτικὴν διαθήκην, ὅπως ἡ περιουσία αὐτῷ ἀνήκῃ τοῖς ἐξ ἀδιαθέτου φυσικοῖς αὐτοῦ κληρονόμοις».

—'Εκλήθησαν μέλη τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ αὖθις οἱ νεοεκλεγέντες Μητροπολῖται Χαλκηδόνος κ. 'Αγαθάγγελος καὶ 'Ανέων κ. Θωμᾶς.

—Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀπεφάσισεν ὅπως προκειμένου περὶ χειροτονίας ἱερέων καὶ διακόνων ἐν τῷ κλίματι τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου, ἀναφέρωνται προηγουμένως πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον οἱ σεβ. 'Αρχιερεῖς ὑποβάλλοντες καὶ τὰ σχετικὰ δικαιολο ητικὰ μετὰ τῆς ἰδίας αὐτῶν γνώμης. Οὐδεμία χειροτονία θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ ἀφεξῆς πρὸ τῆς λήψεως σχετικοῦ πατριαρχικοῦ γράμματος.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Κατὰ τὰς τελευταίας στατιστικάς, ὁ ἀριθμὸς τῶν Λατίνων τῆς 'Αμερικῆς ἀνέρχεται εἰς 19,483,296 ψυχάς, ἥτ ι παρουσιάζεται ἐφέτος μία αὔξησις 604,574 ψυχῶν, ἐν ἀναλογίᾳ πρὸς τὸ παρελθὸν ἔτος. Διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ὑπερδεκαεννέα ἑκατομμυρίων λατίνων τοῦ Νέου Κόσμου, ὑπάρχουν 24,990 ἱερεῖς καὶ 17,650 ἐκκλησίαι. Ἤτοι ἐφέτος ηὐξήθησαν οἱ κληρικοὶ κατὰ 638 καὶ αἱ ἐκκλησίαι κατὰ 271. 'Αλλ' ἐκτὸς τῶν 24.990 ἱερέων, οἱ σπουδασταὶ τῶν διαφόρων ἱερατικῶν σχολῶν τῆς χώρας ἀνέρχονται ἐφέτος εἰς 13.988. Πλεῖστοι τούτων προορίζονται ὡς διδάσκαλοι τῶν ἐνοριακῶν σχολείων καὶ ἱεραπόστολοι εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας καὶ τὸ ἐξωτερικόν. Τὰ ἐνοριακὰ κατολικὰ σχολεῖα τῆς 'Αμερικῆς ἀνέρχονται ἐφέτος εἰς 6,995, ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν εἰς 2,167,241, ὑπερβὰς τὸν ἀριθμὸν τοῦ παρελθόντος ἔτους κατὰ 94.775. 'Αλλὰ καὶ εἰς τὸ ἔργον τῆς φιλανθρωπίας ὁ λατινισμὸς παρουσιάζει ἐνδιαφέροντα γεγονότα. Ἡ λατινικὴ ἐκκλησία τῆς 'Αμερικῆς διατηρεῖ 603 νοσοκομεῖα καὶ 128 ἄλλα φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα. Ἡ ὅλη ἱεραρχία ἀποτελεῖται ἀπὸ 116 μέλη ἐκ τῶν ὁποίων 4 εἶναι καρδινάλιοι. Κατὰ τὰς στατιστικὰς αἱ ἰσχυρότεραι δυνάμεις τοῦ λατινισμοῦ εὑρίσκονται εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην, ἔνθα ὁ ἀριθμὸς τῶν λατίνων ὑπολογίζεται εἰς 1.273,291. Ἡ λατινικὴ ἀρχιεπισκοπὴ τῆς Νέας Ὑόρκης ἔχει 1296 ἱερεῖς, 103,873 μαθητὰς εἰς τὰ ἐνοριακά της σχολεῖα καὶ 432 ἐκκλησίας. 'Εκ τῶν 1297 ἱερέων οἱ 816 εἶναι ἐφημέριοι, οἱ δὲ λοιποὶ ἀσχολοῦνται εἰς ἄλλα ὑψηλότερα ἔργα καλλιεργοῦντες τὰ γράμματα καὶ τὰς ἐπιστήμας, διδάσκαλοι, καθηγηταί, συγγραφεῖς, δημοσιολόγοι. Εἰς τὰς δύο ἱερατικὰς σχολὰς τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Νέας Ὑόρκης φοιτοῦν 732 σπουδασταί. 'Εκτὸς τούτων ὑπάρχουν 3974 φοιτηταὶ εἰς τὰ διάφορα κατολικὰ κολλέγια τῆς πόλεώς μας καὶ 1683 φοιτήτριαι εἰς τὰ γυναικεῖα κολλέγια.

— 'Εκ τοῦ ἐνταῦθα ἐκδ δομένου Κατολικοῦ περιοδικοῦ «Χριστιαν. Βῆμα» πληροφορούμεθα ὅτι ὁ κατολικὸ πληθυσμὸς τῆς κυρίως 'Αγγλίας καὶ τῆς Οὐαλίας ἀνέρχεται σήμερον εἰς 2.055 860. Μεταξὺ αὐτῶν ἐργάζονται 2.665 ἱερεῖς ἐκ τοῦ κοσμικοῦ κλήρου· καὶ περὶ τοὺς 1460 ἐκ τοῦ μοναχικοῦ. Κατὰ τὸ

παρελθὸν ἔτος εἰς ἀμφοτέρας τὰς μεγάλας αὐτὰς ἐπαρχίας ἐκτίσθησαν καὶ ἤρχισαν ἤδη λειτουργοῦντες 18 ναοὶ καὶ 4 παρεκκλήσια. Ἱδρύθησαν προσέτι 11 νέαι σχολαὶ καθολικαὶ στοιχειώδους καὶ μέσης ἐκπαιδεύσεως. Οἱ κατὰ τὸ ἔτος 1926 ἀσπασθέντες τὸν κατολικισμὸν ἀνέρχονται ἐν μὲν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ ἐπαρχίᾳ τοῦ Westminster εἰς 1.727 ἐν δὲ ταῖς 4 ἄλλαις ὁμοῦ εἰς 1000. Εἰς τὰς 18 ἐν ὅλῳ τῆς Ἀγγλίας ἐκκλησιαστικὰς κατολικὰς ἐπαρχίας ἀνῆλθον οἱ τὸν κατολισμὸν ἀσπασθέντες εἰς 12.048.

—Ἐν Χιλῇ τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς αἱ θρησκευτικαὶ ὀργανώσεις τῶν γυναικῶν ἀνήκουν εἰς τρεῖς μεγάλας Ἑνώσεις α΄) τὴν Ὁμοσπονδίαν τῶν Χριστιανῶν Μητέρων, β΄) τὴν Ἕνωσιν τῶν Γυναικῶν τῆς Χιλῆς, γ΄) τὴν Ὁμοσπονδίαν τῶν Καθολικῶν νεανίδων. Σκοπὸς τῶν τελευταίων εἶνε ἡ διὰ τῆς ὁμοσπονδίας διάδοσις ἐν τοῖς σχολείοις τῆς ἱερᾶς κατηχήσεως. Αὕτη ἀριθμεῖ μόνον ἐν τῇ πόλει τοῦ Σαντιάγου περὶ 2.300 μέλη· εἶνε ἐπὶ τὸ πλεῖστον κόραι ἀρίστων οἰκογενειῶν.

## ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

**Ν. Γ. Πολίτου**, Ἑλληνικὴ Βιβλιογραφία. Κατάλογος τῶν ἐν Ἑλλάδι ἢ ὑπὸ Ἑλλήνων ἀλλαχοῦ ἐκδοθέντων βιβλίων ἀπὸ τοῦ ἔτους 1907. Γ' 1911—1920 (α' μέρος). Ἐκδίδεται ἐκ τῶν καταλοίπων ἐπιμελείᾳ Στίλπωνος Π. Κυριακίδου δαπάνῃ τοῦ Ἀθήνησι Πανεπιστημίου. Ἐν Ἀθήναις 1927. 8ον σελίδες 320.

**Πέτρου Ἰω. Ποπώφ.** Ἡ ἀναστάτωσις τοῦ Κάρλοβιτς «Karlovátskaja Smútä). Φῶς εἰς τὰς ἐν τοῖς κόλποις τῆς ὑπερορίου ρωσικῆς ἱεραρχίας διενέξεις. Ἐν Γιοῦριεφ 1927 (ρωσιστί). Τὸ φυλλάδιον εἶνε ἀφιερωμένον εἰς τὴν διαφώτισιν τῆς ἀντικανονικότητος τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον τῆς «Ἱ. Συνόδου» ἐν Κάρλοβιτς πηχθέντος κολλεγίου τῶν ρώσων ἀρχιερέων ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ τέως μητροπ. Κιέβου σεβ. Ἀντωνίου. Ἐπὶ τοῦ ἐξωφύλλου φέρει τὸ ρητὸν ἑλληνιστί : «οὐ τῷ αἰῶνι, ἀλλὰ τῷ αἰωνίῳ δουλεύειν».

## ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγ]λιον τῆς ἐν Μυτιλήνῃ Ἱ. Μονῆς «Ὑψηλοῦ» διακηρύττει : ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τὰ ἐφετινῆς ἐσοδείας προβατόμαλλα τῆς Μονῆς ἀνερχόμενα εἰς ὀκάδας ἑκατὸν τεσσαράκοντα (140). Οἱ βουλόμενοι νὰ πλειοδοτήσωσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὅρων τῆς διακηρύξεως κατατεθειμένης ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Συγρίῳ τὴν 26 Ἰουνίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 μεσημβρίαν ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐρεσοῦ καὶ ἑνὸς μέλους τοῦ Ἡγ)λίου. Ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ Ὑψηλοῦ τῇ 5 Ἰουνίου 1927.

Τὸ ἡγ]λιον τῆς ἐν τῇ Κοινότητι Ἄστρους Ἱερᾶς Μονῆς Λουκοῦς προκηρύττει ὅτι τὴν 10ην Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12ην π. μ. ἐνεργηθήσεται ἐν Ἁγίῳ Ἰωάννῃ δημοπρασία ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἄστρους πενταετοῦς μὲν μισθώσεως δύο ὑδρομύλων, ἑνὸς μαγαζείου, μιᾶς οἰκίας καὶ μιᾶς ἀμπέλου. Διετοῦς δὲ μισθώσεως τῶν ποιμνιοστασίων λαγάδα, Μέσα καὶ ἔξω Γικουνήλους, Μελύσση καὶ Ψουρχοῦσα κτημάτων τῆς Μονῆς, ὑπὸ τοὺς ὅρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς σχετικῆς διακηρύξεως, ὧν οἱ θέλοντες δύνανται νὰ λάβωσιν γνῶσιν προσερχόμενοι ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Λουκοῦς τῇ 30ῃ Μαΐου 1927.

Τὸ Ἡγ)λιον τῆς ἐν Φενεῷ Ἱ. Μονῆς «ὁ ἅγιος Γεώργιος». Διακηρύττει ὅτι, ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίας τριετοῦς ἐνοικιάσεως ὁ ἀγρὸς τῆς ἡμετέρας Μονῆς Γοῦβα, γεννησομένης τῆς δημοπρασίας τὴν 10ην Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 3ην—5ην μ. μ. ἐν Γκοῦρᾳ καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμ)φου Φενεοῦ Εὐαγγέλου Φούγια καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Καὶ ὡς πρώτην προσφορὰν ὁρίζομεν Δραχ. 5,000 ἐτησίως. Μονὴ Φενεοῦ τῇ 5 Ἰουνίου 1927.

Τὸ Ἡγ)λιον τῆς ἐν Σερίφῳ Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ταξιαρχῶν διακηρύττει ὅτι ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως ἐνεργηθησομένην τὴν 31 Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 τῆς μεσημβρίας ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τῆς πόλεως Σίφνου ἐνώπιον τοῦ Συμ)φοῦντος Εἰρηνοδίκου Σίφνου τὰ εἰς τὴν νῆσον Σίφνον κείμενα κτήματα Ἐλαιόδενδρα τοῦ Μετοχίου τῆς ἐν Σερίφῳ Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ταξιαρχῶν συμφώνως τῷ περιγραφικῷ πίνακι καὶ τοὺς ὅρους Συγγραφῆς καὶ διακηρύξεως ἡμῶν. Τὰ κηρύκια τὰ τυχὸν ἔξοδα ἐν γένει τῆς δημοπρασίας δημοσιεύσεως ἐφημερίδος σύνταξις Συμβολαίων κλπ. βαρύνουσιν τὸν τελευταῖον πλειοδότην. ἐν Σερίφῳ τὴν 30 Μαΐου 1927.

Ὁ ἡγούμενος τῆς Ἱ Μονῆς Ἁγίου Κωνσταντίνου Λοκρίδος διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπράσίαν ἐκποιήσεως τὰ κάτωθι οἰκόπεδα τῆς Μονῆς. 1) Τὸ ἀλώνιον τῆς Μονῆς ἐκτάσεως στρεμμάτων ἓξ κείμενον ἐπὶ τῆς δημοσίας ὁδοῦ καὶ πρὸς Νότον τῆς Μονῆς. 2) Ἓν οἰκόπεδον ἐκτάσεως 1200 μέτρων Β. Δ. τῆς Μονῆς. καὶ 4) Εἷς ἀγρὸς κείμενος ἐν τῷ χωρίῳ Ἄπερα ἐκτάσεως ἑνὸς καὶ ἡμίσεως στρέμματος. Ἡ δημοπρασία γενήσεται ἐν Ἀταλάντῃ τὴν 8ην τρ μ ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ συμ)φου Ἀποστόλου Ντέβα, τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς ὑπὸ τοὺς ὅρους τῆς διακηρύξεως ὧν οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν Ἁγίῳ Κωνσταντίνῳ τῇ 7ῃ Ἰουνίου 1927.

"ΕΚΚΛΗΣΙΑ,,
ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ἐποπτεύουσα Ἐπιτροπὴ
ΖΑΚΥΝΘΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ, ΦΩΚΙΔΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
Διευθυντὴς
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Καθ. Πανεπιστημίου
Τίμημα ἐτησίας ἐγγραφῆς
Ἐσωτ. Δρχ. 50. Ἐξωτ. Φρ. 50. Ἀμερικῆς Δολ. Α
Γραφεῖα «Ἐκκλησίας»:
Μέγαρον Ἀρχιεπισκοπῆς ὁδ. Φιλοθέης 21

Τύποις «Φοίνικος» ὁδὸς Σταδίου 38 Ἀθῆναι